

ศิริกัญญา ตระกูลรัมย์ 2552: ผลของโปรแกรมแนะแนวกลุ่มในการเสริมสร้างปัญหาที่มีต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนห้วยราชพิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์. ปรินญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์รุ่งแสง อรุณไพโรจน์, Ph.D. 143 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างโปรแกรมแนะแนวกลุ่มในการเสริมสร้างปัญหาที่มีต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคัน 2) เพื่อศึกษาผลของโปรแกรมแนะแนวกลุ่มในการเสริมสร้างปัญหาที่มีต่อพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคัน โดยเปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคันก่อนและหลังการเข้าร่วมโปรแกรมแนะแนวกลุ่มในการเสริมสร้างปัญหาของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิจัยพบว่า 1) ก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคันแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนพฤติกรรมที่นำไปสู่การออกกลางคันแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการคิดแก้ปัญหาตามแนววิธีสัจ 4 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนการคิดแก้ปัญหาตามแนววิธีสัจ 4 แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 5) ก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 6) หลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 7) ก่อนและหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนการวางแผนทำงานเพื่อหารายได้ระหว่างเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 8) ภายหลังการทดลอง นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีคะแนนการวางแผนทำงานเพื่อหารายได้ระหว่างเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05